

pátrati prostým výpočtem, ježto náhrada, žal. úřadem stanovená, není arithmetickým průměrem odhadů znaleckých ať již se přihlíží jen k dobrým zdáním tří svrchu jmenovaných znalců nebo všech.

Tímto způsobem jest ovšem straně znemožněno, aby posoudila, zda znalecká dobrá zdání, o která se rozhodnutí žal. úřadu opírá, náhradu odhadovala podle zásad, zák. o stavebním ruchu stanovených, zda tedy i rozhodnutí samo je se zák. se shodě, a aby své námitky ve směru tom uplatnila.

Okolnost ta padá na váhu tím více, že písemné vyjádření znalce B. z 28. července 1922 st-lce nebylo sděleno, takže k němu nemohla zaujati své stanovisko, a že žal. úřad dle svého rozhodnutí přihlížel i k cenám, placeným ve volném obchodě za pozemky v M. a Z., ač seznam cen těchto v řízení správním předložen byl jen majiteli vyvlastněných pozemků a st-lce rovněž zůstal neznám.

Za těchto okolností nelze říci, že by řízení, podle jehož výsledku jest po rozumu zákona o stavebním ruchu náhradu za vyvlastněné pozemky stanoviti, bylo bezvadné, pročež nezbylo, než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 3133.

Policejní řízení trestní: Je podstatnou vadou řízení, prohlásí-li úřad určité jednání obviněnému za vinu kladené sice za přešupek § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., neuvede však, pod kterou z obou skupin trestních činů v tomto §u stíhaných onu skutkovou podstatu subsumoval.

(Nález ze dne 18. dubna 1924 č. 448).

V ě c: Theodor K. ve V. (adv. Dr. Arn. Engel z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o trestní nález.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Trestním nál. policejního ředitelství v Liberci z 18. listopadu 1922 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že 28. října 1922 dopoledne při oslavě, odbývané na divadelním náměstí v Liberci, prodíral se s kolem mezi účastníky a při zpěvu státní hymny pokryvku s hlavy nesňal, a odsouzen do vězení na 48 hodin.

Rozhodnutím zsp-é v Praze z 13. ledna 1923 bylo odvolání Theodora K. zamítnuto, ježto skutková trestní podstata jest zjištěna seznáním strážce a částečným vlastním doznáním.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto

§ 1 cit. cis. nař. prohlašuje za trestné 1) v první větě policejně závadné chování na veřejných shromážděních, jímž se porušuje pořádek a slušnost, ruší zábava obecnstva neb jinak působí pohoršení a 2) v druhé větě pak demonstračních chování, jímž se má projevit nechuť k vládě nebo nevážnost k jejím nařízením.

Podrobuje tedy § 11 cit. nař. trestní sankci dvě skupiny činů: jednak chování, které se jeví jako policejně závadné a jež mimo to jest

kvalifikováno povahou místa činu a účinky, jež způsobilo na venek, jednak jednání, jež má ráz demonstrativní a jehož motivem jest projevení určité smýšlení. Jak patrně, jest skutková podstata deliktu té i oné skupiny vymezena momenty několika a to pro každou z obou skupin rozdílnými.

Shora uvedené jednání st-lovo kvalifikoval úřad I. stolice jako pře-stupek § 11 cit. nař.

Zda však úřad I. stolice spatřoval v tomto jednání st-lově objektivní skutkovou podstatu trestného činu skupiny první či druhé deliktů v 1. odst. § 11 cis. nař. z r. 1854 vyznačených, není z trest. nál. I. stolice zjevno; ani z nál. toho ani ze spisů správních nelze poznati, které z momentů k skutkové podstatě některého z oněch deliktů náležejících úřad v jednání st-li za vinu kladeném shledával.

Rozhodnutí I. stolice jest proto neúplné a nejasné, neboť není z něho patrně, na kterém ustanovení trestní normy v § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 obsažené úřad trestní nález v skutku založil, resp. jak zjištěné okolnosti skutkové právně hodnotil.

Tato podstatná vada rozhodnutí I. stolice nebyla napravena ani nař. rozhodnutím, které rozhodnutí I. stolice v cestě instanční potvrdilo, omezivši se na odůvodnění, že skutková trestní podstata jest zjištěna.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3134.

Církevní věci: Za platnosti zák. č. 541/1919 a 189/1920 nemá profesor theologického učiliště — stejně jako svobodný státní zaměstnanec — právního nároku na vyšší drahotní přídavky, než podle I. třídy rodinné, třeba jsou u něho splněny podmínky § 4, odst. 6 min. nař. č. 333 ř. z. z r. 1918.

(Nález ze dne 18. ledna 1924 č. 541.)

Prejudikatura: Boh. 1273, 1404 adm. a jiné.

Věc: Dr. Jindřich D., profesor bohosloví v Litoměřicích (adv. Dr. Rudolf Zitek z Litoměřic) proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. taj. Dr. Zdeněk Materka) o drahotní a mimořádné přídavky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Praze rozhodnutím z 12. října 1921 nevyhověla žádosti st-lově za přiznání drahotního přídavku a mimořádné měsíční výpomoci podle druhé třídy rodinné z důvodu, že zákon z 18. března 1920 č. 189 Sb. nestanoví podobného nároku.

Žal. úřad nař. rozhodnutím rekursu st-lovu nevyhověl a podotkl k důvodům rozhodnutí zsp-é toto:

Článkem I. § 1 zák. z 18. března 1920 č. 189 Sb. přiznán byl profesorům theologických učilišť diecesních nárok na platy (služné, místní přídavky, přídavky drahotní) ve stejné výši, jak stanoveny jsou zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. pro profesory státních středních škol.

Čl. IX. § 1 posléz cit. zák. povolil státním zaměstnancům po dobu mimořádných poměrů, způsobených válkou, výplatu měsíčního drahotního přídavku povoleného vl. nařízením z 23. června 1919 č. 348 Sb.